

senere blev hævdet gennem en lang Række af Mænd af stor politisk Indflydelse, Mænd af baade det ene og det andet Parti. Det er en Selvfølge, at Mindretallet, som har denne gamle Opfattelse og ikke er gaaet med til den ny, ikke vil kunne stemme for Godkendelsen af et Statsregnskab, som det, der her foreligger. Det eneste Møde ved dette i Sammenligning med de tidligere, er jo det, som det ogsaa blev hentydet til af den ærede Ordfører, at Finantslovsforslaget, som Regeringen senere har taget Hensyn til, da den selv lavede sin Finantslov, har været til en Drøftelse her i denne Sal efter at være kommen hertil paa en ganske ekstraordinær Maade, en Maade, man ikke før har kjendt, og om hvis Berettigelse jeg ikke her skal udtale mig næiere. At Regeringen derefter, da den lavede sig sin Finantslov, har taget Hensyn til de Afstemninger, der ere faldne her i Thinget, er jo meget sandsynligt, og den ærede Ordfører sagde, at det var heller ikke noget Nyt eller Ukjendt, at Regeringen ved Udstedelse af provisoriske Finantslove tog Hensyn til Landstingets Opfattelse. Nei, det er ikke noget Nyt, og jeg vil ogsaa sige, at det er Noget, som jo er særdeles let forklarligt, at Regeringen tager Hensyn til Landstingets Opfattelse, det er Regeringen jo ligefrem nødt til, som den nu er stillet, jeg behøver ikke at sige hvorfor. Men enten denne Landstingets Opfattelse — „Thingets Billie“, som den ene Del af Statsrevisionen udtrykker sig i Betænkningen — kommer til Regeringens Kundskab paa den Maade, som det skete her ved Behandlingen af Finantslovsforslaget, der foretoges, uden at dette kom fra det andet Thing, eller det skete gennem en privat Tilkendegivelse — der er jo saa mange Maader, hvorpaa man kan høre sin „Billie“ og Anskuelse — anser jeg for temmelig ligegyldigt. Resultatet deraf er jo ogsaa forjaavdt det samme, som Landstingets Vedtagelse af Finantslovsforslaget, selv om den var foregaaet under nok saa lovlige Former, ikke kan berettigede til derpaa at udstede en Finantslov; thi efter Mindretallets Anskuelse fremgaar jo en grundlovmæssig Finantslov kun, naar den er vedtagen af Regeringen og begge Rigsdagens Thing, og ikke naar den kun er vedtaget af det ene. Forholdet er jo faktisk nu det, at det ikke er Regeringen og Rigsdag, som frembringer Finantslov, men Regeringen og dens Parti. Hvordan den iøvrigt faar dette sit Partis Tilkendegivelse er, forekommer det mig, et underordnet Spørgsmaal. Jeg tror ikke, saaledes som jeg ser paa Sagen, at det lader sig gjøre ved nogen som helst Fortolkning at bringe en saadan Tilstand, hvorefter det

ikke er Rigsdagen, men Regeringens Parti, der bestemmer Finantslovens Indhold, i Forstaaen med vor Grundlov, der har en udtrykkelig Bestemmelse, som forbyder Statsternes Opkræven uden i Henshold til en vedtagen Finantslov, lige saa lidt som jeg ovenhovedet tror, at der gives nogen fri Forfatning i Verden, som gjør det muligt at regjere paa den Maade.

Den ærede Ordfører henviste til, at denne Gang var der en særlig Nødvendighed for Regeringen til at udstede en foreløbig Finantslov, en Nødvendighed, der meldte sig stærkere end tidligere, idet Folkethinget ligefrem havde nægtet at behandle Finantslovsforslaget. Den ærede Ordfører sagde, at, hvilken Mening man nu end ellers maatte have om Berettigelsen af provisoriske Finantslove, maatte man dog være enig i, at der her var en meget stærkere Opfordring for Regeringen til at gaa denne Vej, at det her var saa meget mere nødvendigt, og efter den ærede Ordførers Mening kunde Regeringen gjøre det med saa meget mere Berettigelse. Jeg har nu en ganske modsat Opfattelse, men det nytter vist ikke at komme nærmere ind derpaa. Disse Opfattelser retter sig fuldstændig efter den almindelige Betragtning af provisoriske Finantsloves Gyldighed og den almindelige Betragtning af, hvilken Bemyndigelse det er nødvendig for Regeringen at have til at raade over Landets Penge. Det, at udstede en provisorisk Finantslov efter at den utrykkelig er nægtet, det er det man i gamle Dage kaldte en Forbrydelse. Nu har man en anden Opfattelse, og om disse Opfattelser kan det som sagt ikke nytte at strides, men jeg kan paa ingen Maade indse, at Regeringen, naar den skal have Rigsdagens, begge Things, Bemyndigelse til at raade over Landets Penge, da skulde have saa meget mere Opfordring til at raade over dem, naar det ene Thing utrykkelig har sagt Nei. Det forekommer mig, at kan der gjøres noget Forbud mod at bruge Landets Penge, kan det ikke gjøres yderligere end derved, at den ene Afdeling af Rigsdagen utrykkelig siger, at den negter det.

Iøvrigt er der ingen Enkeltheder i Betænkningen, som jeg finder Anledning til at dvæle videre ved. Det Medlem af Udvalget, som har repræsenteret Mindretallet, har henvist til de væsentligste Forhold og gjort opmærksom paa den lidet glædelige Kjendgjerning, at Statskassens Mellemregning med Kolonialkassen fremdeles er i Stigning. I Finantsaaret 1885—86 var den steget med 355,000 Kr., i næste Finantsaar 1886—87 er den steget med 390,000 Kr. og jeg veed